

пълни съ високи, дълго време съ снѣгъ покрити гори; тамъ се намѣрватъ проходите Траянова врата и Момина Клисурса единственнитѣ чрѣзъ които се отива отъ Цариградъ за въ Сърбия и за Босна. Въ срѣдата на Тракийската равнина върху три осамотени скали стои на припекъ хубавий градъ Пловдивъ (Филипополисъ) по-голѣмата частъ отъ тази равнина е съвсѣмъ безъ лѣсъ и мочорлива, понеже е покрита съ оризови полета; въ райскитѣ долини между Срѣдня Гора и Балкана обработка се тръндафилъ въ обширни нивя и искарватъ отъ него гюлово масло. По политѣ на Родопа, на Срѣдня гора и на Балкана, тѣй сжщо и въ тѣхнитѣ долини имаше много (казвамъ имаше) хубави, богати чисто Български градове; само Станимака е полугърцка. На всѣкадѣ около тѣхъ лозя, градини а по-горѣ въ планината прѣкрасни лѣсове. Въ никоя частъ на европейска Турция образованието не бѣше тѣй на прѣднало както тука; въ Пловдивската епархия всѣкое българско дѣте знаеше да чете.

Възстанието се приготвяваше въ централна Срѣдня-Гора. Най-голѣмо участие вземахъ бившитѣ «войнишки села», на които жителитѣ до 1840 год. се наслаждавахъ съ нѣкакви особенни правдини. Срѣдоточието бѣше Панагюрище (тур. Отлукъ-кой) 7 часа на сѣверъ отъ Татаръ-Пазарджикъ, отъ къмъ южната страна на срѣдня гора, което брои около 1500 къщя съ 11.000 жители все Българи. Външността на този градъ прави много приятно впечатление съ неговитѣ яжки и добрѣ съзидани къщя и съ множеството градини въ тая горска страна. Занаятитѣ, търговията съ шеякъ, кожухарството,